

s veškerým úsilím o to, aby paní Benoniová Routičku dostala, což ovšem nešlo bez boje.

Tak tedy skutečně hrála paní Benoniová Routičku — a jak ji hrála! To bylo to bezstarostné dítě přírody, smavá lesní ženka, jejíž duši pak láska k synu lidskému tak přetvoří, která umí tak vroucně milovat a tak oddaně! A když s chrámem slunečním i její štěstí rozpadne se v trosky — jak nevýslovně dojemný byl rozchod Routiččin s ubohým Jindrou!

Nepoznávali jsme paní Benoniovou — rázem jakoby proměněna v očích všech celá podstata herecké její bytosti, viděli jsme, že je tu ryzí umění, kterému nové obzory se otvírají.

A jaká hra osudu — paní Benoniová za nedlouho potom loučila se s obecností. Došel jí kontrakt, a nová správa jej obnovila. Ovšem, rozcházel se mínění ve veřejnosti o tom, kterak došlo ke konfliktu mezi umělkyní a novou správou divadla — ale v mínění, že nebude nesnadno paní

Benoniovou nahradit, neměla jistě nová správa mnoho přívrženců.

Doufali jsme však, a také to doufání i našimi časopisy bylo tehdy projevováno, že naše umělkyně zase divadlu bude vrácena. Stalo se tak. Věc nešla sice zrovna hladce, a dalo by se leccos o tom britkého povědět, ale myslíme, že by to nebylo zde na místě. Nám sluší jen upřímnou radost z toho projeviti, že vzácná umělkyně vrácena našemu jevišti.

Ve svých prázdninách paní Benoniová na venku oblíbila si hospodářství. A tak se jí v úloze venkovské hospodyně zalíbilo, že hodlá — až jednou půjde od divadla — zakoupit si někde stateček a hospodářit tam. Nepochybujeme, že by paní Benoniová docílila v krmení drůbeže výsledků velmi zdárných, uplyne však — doufejme — ještě mnoho let, než budeme moci říci, že má naše umělkyně na takové myšlenky — ještě dost a dost času.

ADOLF WENIG.

PRINC.

Napsal HERMANN BAHR.

Marino, krásný miláček, slavený tenor, je velice mzut. Právě jemu se to zase musí přihodit! Ach, ty ženy, ty ženy — čert vem ženy!

Pravda, patří to k povolání —, to víme. Tenor bez štěstí u žen, bez dobrodružství — ne, to je nemožné. Ani polovici gáže by nedostal. Je to důležitější, než hlas. Jinak schází illuse. Ach, sakramente, je to těžký kus chleba. Dobrý žaludek musí člověk mít. Ale jen strpení! Ještě pět, šest let — a potom konec, ale důkladně! Potom bude mít dost, aby si koupil malou usedlost dole ve Štýrsku nebo Korutanech — honit, ryby lovit a kapouny odchovávat — a konec se vznesenými dámami! Ještě pět let — často by si zoufal. Často myslí, že už to nevydrží, ani den, ani hodinu. Chtěl by vzít nohy na ramena. To hrozné řemeslo se mu protiví. Zpívat — ano. Zpívá docela rád. To ho nenamáhá. A to s tím líčením a že musí člověk skákat jako paňáca — i to by ještě ušlo, zvykne se tomu. Jen tyhlety věčné historie se ženskými! K tomu se právě naprosto nehodí. Chtěl by žít hezky klidně a po domácku. Nebaví ho to. Jsou mu protivny. Ale co chce dělat? Tenor, který není milován — ne, to nejde. Jeho agent by pořádně zuřil. To by se byl musil stát basem. Tenor iluhuje lásku. Není to nic platno. Musí to být. Patří to k povolání.

Ale má taky smůlu. Všecky se zam. vjí, a vždycky hned s takovou prudkostí! Jedna se otrávilá; druhá uteče od muže — už to opravdu

není hezké. A ta věčná existence v šatníkách, prádelníkách a krbech — jsou prý lidé, kteří tohle mají rádi. Prazvláštní vkus! Mají rozhodně lepší nervy. On to nesnese. Je hned v hrozných úzkostech. Není to taky žádná maličkost. Takový podrážděný manžel — copak člověk ví, co se tu může ve vzteku všecko stát? To by mu tak zrovna ještě scházelo! Ale to ženám pranic nepřekáží. Jsou to přece neuvěřitelné egoistky. Aby ukojily své vrtochy, odváží se všeho. Náš klid, naše bezpečí — ach, co! O to se nestarají. Nehrozí se žádného nebezpečí. Zrovna teď se o tom zase přesvědčil. Ona je vinna, jen ona, ona sama, žena Mendla Morice.

Vždycky jí to říkal. Vždycky ji varoval. Proč se mají scházet v jejím bytě? Proč? K čemu? Je to vždy nebezpečné. Sluhové breptají, náhoda může prozradit. A k čemu? Je tisíc příležitostí. Ale ne! Zrovna! U sebe jej chtěla mít, v domě svého muže, ve svém pokoji za každou cenu. A lichočila se a plakala, žebronila a úpěla, nepopustila, až byl skutečně tak hloupý. Ted to mají! Ach, ty ženy, ty ženy!

Bylo to velice trapné. Přivedla ho tu do pěkné kaše. Jen kdyby aspoň věděl, jestli Mendel Morice tuší, kdo to byl...! Vidět ho určitě nemohl. Ne, bylo příliš šero. Rozhodně ho nemohl vidět. Ale jestli vyslyšel služebnictvo — a ženy se snadno prozradí — a potom ta jehlice, hodinky, toholka! To je smůla! Jestli ty věci našel! A on

je přece musil najít. Ležely zrovna na stole. To může potom dobře dopadnout.

Rozpomíná se na celou tu scénu, jak se to přihodilo. Jak touží a se miliskují — ona je vskutku velice milá. Jenom kdyby byla trošinku obezřetnější, ne tak příliš drzá. Najednou venku hluk, kroky, klepání, ona vykřikne, pro boha, můj muž! Tedy vzhůru, shasnout světlo, k oknu, do zahrady a pryč! Ne, vidět ho nemohl. Všude tma. Jen byla-li tak chytrá a schovala-li ještě honem ty věci! To je ta starost. Jestli ty věci našel — ano, co potom? Ležely hned vedle na stole. Kravata s jehlicí, hodinky, pouzdro na tabák. Jsou to dary prince Emila, důkazy obzvláštní milosti a přízně. Nesmí je ztratit. A potom by věděl Mendel Moric ihned, kdo to byl. To není potom těžké. Ale to by bylo hrozné. Bojí se Mendla Morice velice.

To není taky žert. Člověk musí znát jeho žárlivost. Co se tu všecko vypravuje! Bylo mu to vždycky podivné. To není obyčejná žárlivost lásky. Je to spíše žárlivost majetku; nebo lépe řečeno: lakota sběratele. Jako se nesmíme dočkat růží zahradníka-diletanta. Jako bibliofilové nepůjčují knih. Tak nemá se s ní vůbec hovořit. To ho už zlobí. Vůbec lakota a závist — to jsou jeho elementy. Chce ode všeho vždycky to nejlepší. A chce to výhradně pro sebe. Ne, že to má, ale že to nemá nikdo jiný — to ho blaží. Všecko půdu tady venku skoupí, jen aby tu nemohl nikdo jiný stavět, jen aby to hezké okolí uzavřel. Cení si jen to, co má sám: poslední exemplár ztracené knihy, jediný obraz neznámého malíře, první fonograf, který Edison prodal. Má pozůstek z věcí teprve vědomím, že jiní jich nemohou užít. To je jich jediná cena. Tak by svou ženu nejráději do sklepa vstrčil, aby ji ostatní ani nespatriili. Má být jeho věcí. Náleží jemu. On si může ten luxus dovolit. Přijde mu dost draho. Tak ji souží, špehuje a bdí nad ní. Má stále nějaké podezření a zuřít. To může být pěkná historie! Ale ona snad přece — snad byla přece tak chytrá a schovala ty věci. Potom je všecko v pořádku. Totiž: ji to právě nespasí. Nemůže zapírat. Nu, ten bude jak náleží zuřit! Ale docela dobře na ni. Ať si to jen zapamatuje. Snad se přece přiučí trochu opatrnosti.

Jen jestli ty věci ještě honem schovala, ty dary princovy! To je ta starost, která ho souží. Po celý den nemá pokoje. Dnes taky ještě ani nepsala. Čisté ženské! V nouzi opouští člověka zbaběle. Je to hanebné. Tak hloubá, potácí se v pochybnostech, čeká úzkostlivě, a každý šramot jej vyděsí. Není to taky žádná maličkost. Ví-li to manžel, je ztracen.

Zvonění. Trne. Kdyby to byl manžel! Co má dělat? Poručil ovšem, aby ho zapřeli; není doma. Ale co to pomůže? Ten přijde přece zas. Nebo jej vyhledá na jevišti. Ostuda bude ještě horší. A co má vlastně dělat? On nesmí, on se přece

nesmí bít. Kdyby to slyšel jeho impresario! Jiní mohou být snadno hrdiny. Ale dát v sázku hlas? Kdo pak může vědět, kam ho takový zuřivec treffi ve svém vzteku?

Oddychne si, když ji sluha ohlásí. Ona je to. Bohu díky! Potom není ještě žádné nebezpečí. A teď to přece uslyší.

Ona je to, koketní, veselá, úhledná, šustící hečbávím, žádostí prahnoucí obličej hezčí než kdy před tím. Oddechne si. A ona přináší ty věci: jehlu, hodinky, pouzdro.

„Pusu!“ praví a nabízí mu ústa.

Ani si toho nevšimá. Ví jen, že má konečně zase svoje věci, drahocenné dary s erbem a monogramem princovým. Stále znova prohlíží si skvostnou jehlicí, ploché hodiny, svoje milé pouzdro.

(Dokončení.)

NÁRODNÍ DIVADLO V PRAZE.

Hedvika Málková-Skopcová

člen Národního divadla, zemřela dne 25. listopadu u věku třiceti let. Zesnulá vystoupila poprvé na Národním divadle v Gondinetově veselohře „Tatínkovo přesvědčení“ dne 4. března 1888. Sličná debutantka měla veliký úspěch a byla ihned engažována. Byla vždy svědomitou a pilnou herečkou; se zálibou zejména hrála role děvčat služebných. Malé tyto úločky propracovala s láskou a péčí do nejmenších detailů, což svědčí nejlépe o její vážné umělecké snaze a nevšedním talentu. Ve svém oboru vytvořila celou řadu rázovitých figurek, jež dýchaly vždy teplým humorem. Později provdala se za inženýra Národního divadla p. K. Skopce. Paní Málková byla v soukromém životě vždy dobrosrdečnou a milou kolegyní a těšila se všeobecné přízni a úctě. Cest budiž její památce!

* *

Premiéra Björnsonova dramatu „Nad naši sílu“ byla pro nás znamenitou událostí. Ne pro pokus polevných či polodrahých divadelních představení lidových. Kdo měl aspoň trochu příležitost poohlédnout se v divadelní praxi, věděl předem, že experiment nemůže skončit jinak, než fiaskem.

Za to drama Björnsonovo již svým významem literárním upoutalo na se plnou pozornost. Nehodláme se tu o jeho významu rozepisovati. Nový dramaturg Národního divadla pan Jaroslav Kvapil předem vše článkem výborně informujícím jak náleží vyložil.

